

KOMMUNIST

Nationaliser bankerne

Danmark ved at blive lusket ind i EU's bankunion

Af Brian Olsen

■ Allerede den 4. december tyder alt på, at Danmark skal godkende første fase af EU's bankunion, der overdrager nationale bestemmelser over det danske pengevesen til EU. Aftalen om en bankunion i EU har sin rod i forsøget på at redde euroen og dens socioøkonomisk politik, på baggrund af dens problemer med den voldsomme krise, som netop bankerne har hovedansvaret for.

Mere til bankerne

Bankunionen vil tillade Den Europæiske Centralbank (ECB) at sende milliarder og billioner til EU landenes banker. Økonomiministeriet bekræfter overfor Folketingets Europaudvalg, at der allerede er sendt 33 billioner danske kroner = 37% af hele EU's bruttonationalprodukt til banker.

OK fra Europaudvalget
Europaudvalget har uden

stor pressebevågenhed givet Margrethe Vestager grønt lys til at støtte dette nye føderale redskab, der igen og igen tager skatteborgernes penge fra velfærd og hjælp ved arbejdsløshed til bankerne.

Disse finansfyrster, der sikrer sig selv svimlende indtægter, mens skatteborgerne må gå ned i realløn

og kastes ud i arbejdsløshed. Man er dog ganske klar over at borgerne i Europa ikke vil være med til at betale de riges gæld.

Derfor vil EU sikre en føderal støtte til bankerne, som det blev fremlagt i maj og juni i år, og bekræftet på topmødet i juni 2012.

Kører nu

Bankunionens første fase skal startes i december måned. 2. fase skal vedtages på topmødet den 13.-14. december, hvorefter der skal diskuteres indførelse af en føderal EU gæld, føderale EU obligationer og tilsvarende emner, som f.eks. forslag om ensartede skatteregler i hele EU.

Danmarks undtagelser

De danske undtagelser fra Edinburgh aftalen og danskernes nej til Euroen (Økonomisk-Monetær Union) overtrædes groft, hvis Danmark også indgår i denne nye union. Derfor er den lave profil i pressen efter mødet i Europaudvalget påfaldende. EU's form for demokrati, hvor man ikke ønsker borgernes indblanding, praktiseres allerede tydeligt.

Stop nu

Private banker har fået lov til at få samtlige indtægter i Danmark i deres kasser. De har tjent styrtende på overbe-låning og har fået folk ud i et gældshelvende. Deres spekulationer udløste vor tids dybeste krise, der dagligt sender mennesker ud i arbejdsløshed, sociale og økonomiske katastrofer. Samtidig bevilges direktørerne svimlende lønninger. Alternativet til at fortsætte denne skandale er at nationalisere al bankvirksomhed.

Stop Israels krig

Israel er nu i gang med endnu en krig mod Gaza og gør klar til indblanding i Syrien og Iran

■ Det lykkedes Israel at undgå at blive stillet for krigsforbryderdomstol efter massakren mod Gaza i 2008-09. De dræbte og sårede dengang over 6000 mennesker. Nu bomber de igen det besatte Gaza. En ny massakre skal forhindres med alle midler.

Afstemning

Den ekstreme højrefløj som

regerer i Israel står overfor en afstemning i FN, der vil anerkende Palæstina, og give dem observatørstatus i FN. Det har fået Israel til også at true med at "vælte" Palæstinas præsident Abbas. Da han er valgt af det palæstinensiske folk, kan det kun tydes som en mordtrussel.

FN står derfor overfor endnu en opgave: At få stoppet Is-

raels aggressioner og forlange at landet overholder vedtagne FN resolutioner. Danmark har sammen med EU og USA været med til at holde hånden over Israels forbryderiske besættelse af Palæstina og dets krigsforbrydelser i 2008-09. Nu må dette stoppe.

International solidaritet

Når lande, der kalder sig det

Et af mange israelske bombeangreb mod Gaza.

internationale samfund, ikke gør noget, må befolkningerne udvise solidaritet og kræve stop for Israels forbrydelser.

Læs appel fra Palæstina, side 11 og bagsiden.

Leder

Kamp om arbejdspladser

Luften er tyk af hykleri når ministre, borgmestere, lokalpolitikere og arbejdsgiverforeninger hælder vand ud af ørerne om de mange arbejdsløse, som skal hjælpes – eller sågar tvinges – tilbage/ud til et overrendt arbejdsmarked. Bruget af de såkaldte arbejdsklausuler, der skal sikre at offentligt betalt arbejde skal udføres på danske overenskomsters løn- og arbejdsvilkårs niveau, har længe været ignoreret som tidligere beskrevet her i bladet.

Under halvdelen af kommunerne gør brug af klausulen, og staten har ligget helt i bund. Selv på store skattebetalte byggerier og anlæg, hvor kendte danske entreprenører har fået opgaven, har de gennem underentreprenører fra det billigere udland underbudt danske løn- og arbejdsforhold, og afleveret arbejdspladser til udlandet. Arbejdspladser, der er desperat brug for her.

En ny aftale i forbindelse med finansloven skal sikre, at staten i sine udbudsarbejder gør brug af aftalen. Også staten har tidligere ignoreret klausulerne. Den nye aftale ophæver også den såkaldte bagatelgrænse, som en pris på op til 37,5 million kroner betegnes. Hvad Enhedslisten ikke har fået igennem i den nye aftale, er at påbyde kommunerne og regionerne at gøre brug af arbejdsklausulen. Den socialdemokratiske beskæftigelsesminister Mette Frederiksen har hentet den tidligere borgerlige regerings standardforklaring frem. "Tvang er ikke den rigtige vej at gå. Vi lægger op til en dialog med kommunerne om hvordan vi sikrer at de øvrige kommuner kommer med", lyder den enten hykleriske eller meget naive kommentar.

Ministeren bør kigge på hvordan det gik med den tidligere regerings dialog og frivillighedsprincip overfor f.eks. landbrugets brug af pesticider og andet miljøsvineri.

Når regeringen inden længe skal i gang med forhandlingerne om nye indsnævninger i kommunernes økonomi, er det svært at forestille sig at den vrangvillige halvdel af kommunerne vil stå i kø for at afvise de billige tilbud fra udlandet, selvom det gavner de borgere der betaler regningen.

Fagbevægelsen på banen

At Dansk Arbejdsgiverforeningen i det hele taget vender sig mod arbejdsklausuler er ikke nogen overraskelse. "Det er et brud på den danske model", udtaler de og tilføjer, at det er fagbevægelsens opgave at sikre overenskomster. Den danske model er allerede amputeret til ukendelighed af EU direktiver og EU-domme, så den med bruddet holder ikke. Men at fagbevægelsen og LO lokalt nu må på banen og forstærke kravet om arbejdsklausuler på lokalt plan, ligger klart. En lokal mobilisering er givetvis mere overbevisende på lokalpolitikerne end en dialog med minister Frederiksen.

Det er danske skatteborgere, arbejdende som arbejdsløse, der betaler de projekter der iværksættes; statslige som regionale og kommunale. Det gør de ikke for at yde bistand til virksomheder i udlandet. Ifølge 3F's byggegruppe, skylder udenlandske virksomheder 30 millioner kroner, som de er dømt til at betale af Arbejdsretten for ikke at overholde overenskomsterne. Gæld, som EU ikke har regler for at sikre inddrevet. Men EU's grundregler om kapitalens og arbejdskraftens frie bevægelighed over grænserne har skabt en social dumping, der spiller arbejderne ud mod hinanden. En ønskedrøm der allerede er godt på vej, med kampen om at få en arbejdsplads, så udgifterne kan blive betalt, og der kommer mad på bordet.

Den strategi skal mødes med arbejdernes solidaritet. Det er det, som ligger bag kravet om dansk standard i aftalte løn- og arbejdsforhold. Danske skatteborgere skal ikke med sin betaling til bygge- og anlægsarbejder være medansvarlige for arbejdsulykker på grund af manglende sikkerhedsforhold, sultelønninger og umenneskelige boligforhold, sådan som det foregår på en lang række arbejdspladser.

Hallo derinde

Nye besparelser der er småpenge for helheden, har alvorlige konsekvenser for den enkelte

Af Lilli Rodeck

■ Gennem de sidste 10 år har Danmark været udsat for både besparelser, stramninger i straffeloven og deltagelse i krige. Det har kostet landet dyrt. Oven i det indførte VKO skattestop og flere skattelettelser, hovedsagelig til de mest velhavende, for så at toppe med at pumpe milliarder ind i finanskapitalens spekulantsektor.

Hvem skal nu betale

Nu har den siddende regering S, SF og R et problem. De ønsker at fjerne nogle afgifter, som er til stor gene for erhvervslivet og kunder, samtidig med at konsekvenserne af stramningerne i straffeloven koster penge. Men hvor skal pengene komme fra? Et af de forslag, som vores angivelige "røde" regering barsler med, er at øge bundskatten og fastfryse jobfradraget.

Tænder og hørelse

At Venstre ikke har kysset forslaget velkommen, er

besynderlig, men hænger sammen med Venstres behov for yderligere en forgyldning af erhvervslivet. Samtidig ønsker regeringen at oprette 200 flere pladser i fængsels-systemet. Her er den lyse idé, at forebyggende tandpleje skal holde for. Det bliver en katastrofe for rigtig mange mennesker, bl.a. astmatikere og mennesker på psykofarmaka. Venstre har yderligere en idé om, at der skal brugerbetaling på høreapparater. At kunne høre er åbenbart en luksus bestemt for dem, som har penge nok!

Kommunernes fif

Men synes man, at regeringen er kreativ, så bør man også se på kommuners smarte måder for at få penge til at slå til. F.eks. har Faxe Kommune i sit budget forudsat, at kun 55 borgere må blive alvorlig syge, så man kan blive tvunget til at forlænge sygedagpengeperioden ud over de 52 uger. Mange kommuner har lignende forudsætninger for at få budgettet til at balancere.

Det er ulovligt, men kommunerne er i en slem klemme med økonomien.

Fri bane for nedskæringer

Regeringen holder samtlige kommuner i yderst stram snor, og det går ud over de syge, de gamle, handicappede m.m. Almen omsorg for medborgere bliver fraskåret, og kommunerne har nu rettens ord for, at hjemmehjælp og pleje kan nedskæres grundet økonomi.

Det alvorlige er, at den regering, som blev valgt på grund af ønsket om forandring, kører i samme spor som VKO. Også de følger EU's linje ukritisk. Overklassen forgyldes og de fattigste betaler. Alle forslag om økonomi har den tunge ende nedad. Hvor blev millionærskatten til eksempel af? Hvor blev forandringerne for de hårdtarbejdende, de syge og gamle af? Indtil nu har vi kun fået mere af det samme, som Fogh og Løkke hældte over vores syndige hoveder.

KOMMUNIST

21. årgang

Organ for Kommunistisk Parti i Danmark
Frederikssundsvej 82
2400 København NV

Telefon 38 88 28 33
Bankkonto: 5322 0311328

www.kommunisterne.dk
E-mail: kpid@kommunisterne.dk

Ansvarlig over for presseloven:
Jørgen Madsen.

Redaktion:
Frederikssundsvej 82
2400 København NV

Telefon 38 16 28 33

www.kommunisterne.dk
E-mail:
kommunist@kommunisterne.dk

ISSN 0906-544X
12 numre årligt.

Abonnement:
Halvårs 165,- kr.
Helårs 275,- kr.
Løssalg 10,- kr.

Redigering af november-nummeret er afsluttet 19. november.
Aflev. til Post Danmark: 21. nov.

Deadline kommende numre:
Januar 2013 – 10. december
Februar 2012 – 14. januar

Kommende numre
afleveres til Post Danmark:
Januar 2013 – 19. december
Februar 2013 – 23. januar

Sats: Karen Hedegaard
Tryk: Kailow Graphic

Med EU for bordenden

Mens EU's befolkning kæmper, laver man EU forlig i Danmark og sender hilsner

Af Betty Frydensbjerg Carlsson
Kommunistisk Parti
i Danmark

■ Danmarks budget for 2013 er flikket sammen og sikret flertal gennem forlig med Enhedslisten. Med de daglige meddelelser om massefyringer kan man frygte at det ikke kan holde på indtægts-siden, men til gengæld vil der komme besparelser på udgiftssiden når hold to, tre, fire osv. falder ud af dagpen-systemet og ikke kan få hverken akut eller almindelig kontanthjælp. Hvis det da ikke allerede er indregnet...

Danmark har frivilligt underkastet sig EU's finanspolitiske pagt, så finanslovens ramme og retning er forhåndsgodkendt. Den indeholder så de efterhånden faste udgifter til NATO, krigsindsats, bankerne, eksportgaranti og nu nye støtteordninger til erhvervslivet. Desuden det meget dyre kontingent til EU, som ingen ved hvad ender på, da budgetforhandlingerne i EU er brudt sammen, og det er fastslået at Danmark ikke får nogen rabat.

Flere arbejdsløse

– Regeringen og Enhedslistens finanslovaftale bidrager til at skabe vækst og beskæftigelse, udtaler LO. Det bidrag er godt nok svært at få øje på. De seneste arbejdsløshedstal fortæller at yderligere 4000 er blevet arbejdsløse. "Det er de fyrede indenfor den offentlige sektor, der her ses", siger økonomerne. Puh, siger vi andre, så kommer

dertil jo de mange meddelte fyringer i den private sektor, Danske Bank med 3000 + 400 administrative stillinger der skal sendes til Litauen, SAS, telebranchen osv.

Hvis krise?

De mange fyringer inden for det private får virksomhedernes aktier til at stige, og det skaber jo glæde og optimisme blandt denne anonyme kreds. Glæde og optimisme er der også blandt de store virksomheder og koncerner, der opererer i Danmark.

De seneste kvartalsregnskaber viser, at de ikke har lidt skade af krisen. Tværtimod er deres indtjening steget med gennemsnitligt 16,7%. En af begrundelserne er de lavere lønomkostninger. Ligeledes er eksporten steget, og der er overskud på handelsbalancen. Virksomhedernes såkaldte konkurrenceevne er altså væsentligt forbedret, men det har ikke betydet vækst og flere arbejdspladser. En kendsgerning som er værd at skrive sig bag øret, når der forhandles løn og stilles krav om bedre konkurrenceevne.

Samfundskatastrofe

Den store hurdle i finanslovsforhandlingerne var den sociale katastrofe, der fra januar rammer titusinder og samfundet, når konsekvenserne af dagpengeperiodens halvering rammer de første ofre. Disse konsekvenser har skabt stor bevågenhed. Ikke kun konsekvenserne for de første 16.000–36.000 mennesker der rammes, men også fordi de kun er begyndelsen til en katastrofe, der vil fortsætte.

De samfundsmæssige konsekvenser er uoverskuelige, men hurtigt vil de vise sig på boligmarkedet, når så mange må gå fra hus og lejlighed, udover de omkring 500 familier der allerede går konkurs hver måned. Over halvdelen af danskerne bor i såkaldte ejerboliger og er i klørne på lånekapitalen. De mange arbejdsløse har kæmpet og kæmper en hård kamp for at klare udgifterne med den halvering, som arbejdsløshedstøtten kun giver. Nu får de første "heldige" der falder ud så omkring en tredjedel, og er man en ung familie, endnu mindre.

Brug for offentlige jobs

"Hjælpen" skal følges op af et krav om uddannelse – mangel på kompetencer er jo skyld i, at de står uden arbejde, udtalte finansminister Bjarne Corydon i DR2 debatten. Det er åbenbart forbigået hans opmærksomhed, at det er manglen på arbejdspladser der bærer skylden.

Men uddannelse og efteruddannelse er godt, og der bliver frygteligt travlt nu med at få så mange forskellige kompetencegivende kurser op at stå. Blandt de mange som falder, findes der mange med gode kompetencer. Det ville være en god ide at ansætte en del af disse til at arrangere og udføre kurser, ligesom der jo også vil blive brug for mange flere praktislærere på produktionskolerne, når praktikgarantien skal gennemføres. Uddannelsessektoren lider – ligesom resten af den offentlige sektor – af anorexia. Den trænger til at blive fedet op. Når den private sektor putter det stigende overskud i egen lomme, må den offentlige sektor træde til med arbejdspladser til det folk, der betaler det offentlige budget.

Oprør mod EU

Det vil være et markant brud på EU's markedspolitik, der fører den brede arbejderklasse ud over afgrunden. Sådan bliver det ikke, når man laver finanspolitik indenfor EU-givne rammer på markedsbetingelser. Men det er det krav, som rejser sig med stadig større styrke blandt arbejdere i stadig flere EU medlemslande. Arbejdere med og uden arbejde.

Både Fagligt Verdensforbunds Europasektion og EFS, den europæiske faglige sammenslutning havde kaldt til faglig aktionsdag den 14. november. Der var stor opslutning med generalstrejker, punktstrejker og massedemonstrationer imod EU's politik. Dansk LO nøjedes med: "LO sender på denne aktionsdag de varmeste solidaritetshilsener til alle vores europæiske kolleger, der i dag kæmper for et anstændigt arbejdsliv."

– Hvad er det LO selv kalder de arbejdere der ikke vil være med i fagbevægelsens kamp, men nyder godt af resultatet af andres kamp?

Som i Sydeuropa

Sydeuropa kæmper med endeløse køer af unge arbejdsløse

Af Martin Jensen

■ Faktisk er chancen for at møde en ung med fuldtidsjob i Danmark mindre end i lande som Portugal, Bulgarien og Tyrkiet.

Kun 19 procent af de danske unge mellem 15 og 24 år arbejder fuldtid. Statistikken viser godt nok at Danmark ligger i top fem i Europa, når det gælder beskæftigelse af unge. Men to ud af tre af de danske unge, der har et job er i deltidsjob.

Store konsekvenser

De mange deltidsjob har en række store konsekvenser for det danske arbejdsmarked. Dels er der risiko for, at de unge deltidsansatte skubber de fuldtidsansatte ud i arbejdsløshed. Omvendt giver de mange unge større fleksibilitet til arbejdsgiverne, de kan nemlig trække de unge ind, når der er travlt. De unge studerende kan også drage nytte af det. Ud over at tjene penge, får de nemlig også mulighed for at prøve kræfter med arbejdsmarkedet.

Fleksibilitet – men flere ledige

Dagligvarehandel er et af de områder, hvor der er flest unge ansat i deltidsjob. Det betyder, at der er færre fuldtidsstillinger. I dag kan forældrene stille sig i arbejdsløhedskøen, mens de unge, som burde være fuldtidsstuderende, har et deltidsjob. De unge tjener penge, og de voksne sendes på understøttelse.

Mange unge har glæde af et deltidsjob ved siden af studiet. Men de mange projekt- og deltidsansættelser betyder, at der

er færre fuldtidsjob til de færdiguddannede. Der er risiko for, at de unge deltidsansatte erstatter de fuldtidsansatte, og der er risiko for at, at fagligheden forsvinder fra de berørte brancher. Omvendt giver de mange unge deltidsansatte større fleksibilitet til arbejdsgiverne – de kan nemlig trække de unge ind når der er travlt.

Fordel for de studerende

Et deltidsjob kan være et godt supplement til SU'en. Men det er et problem, der ikke er studerende og har brug for en højere indtægt.

Krisen har været særlig hård ved Europas yngste lønmodtagere. Siden 2007 er ungdomsarbejdsløsheden steget med 1,5 millioner, så der i 2011 var 5,5 millioner arbejdsløse unge europæere. Et deltidsjob er med til at kvalificere den studerende, så vedkommende står bedre på arbejdsmarkedet.

I Danmark er der tradition for, at man som helt ung skal ud på arbejdsmarkedet og prøve at tjene sine egne penge. Mange forældre mener, at deres børn har godt af at

komme ud at prøve kræfterne af på et arbejde. I 1999 arbejdede 48 procent af de unge med et job på deltid. I 2012 er andelen steget til 66 procent. Udviklingen er udtryk for benhård arbejdsgiverpolitik, hvor arbejdsgiverne forsøger at minimere lønomkostningerne til de ansatte.

Går ud over studierne

Når de unge bruger mere tid på erhvervsarbejde, kan det gå ud over studierne. For meget erhvervsarbejde i studietiden er i sidste ende med til at forlænge studietiden. Det bedste ville være, hvis de unge kunne koncentrere sig om studierne.

Det hele handler ikke bare om at få erfaring fra arbejdsmarkedet, men i høj grad om de unges økonomi. Elendige muligheder for simpelthen at kunne eksistere, få mad på bordet og betale de urimeligt dyre boliger til de unge. De arbejdsløse forældre har ikke mulighed for at finansiere gildet. De unge må finde sig et arbejde og slutte det hele af med en kæmpe gæld, som de er mange år om at afbetale.

Unge studerende arbejder typisk med service og handel.

NYT FRA ARBEJDSMARKEDET

Ingen lades i stikken

Når de nye dagpengeregler træder i kraft fra nytår, står ca. 350 af BJMF's medlemmer til at miste dagpengene i løbet af det første halve år i 2013. Denne situation blev drøftet på generalforsamlingen den 30. oktober, og det blev enstemmigt vedtaget, at fagforeningen skal sikre, at ingen medlemmer mister tilknytningen til BJMF.

Fra talerstolen blev det af flere medlemmer – og af formand Henrik Lippert – understreget, at den hverdag, mange medlemmer kommer til stå i fra nytår, kan tvinge folk til at opgive at stå i fagforeningen.

”Den situation vil vi gerne undgå. Derfor skal folk også fremover kunne bruge fagforeningens ressourcer, sagde

Henrik Lippert, som lovede, at der i fagforeningen vil blive arbejdet med at finde en måde, der i praksis betyder, at man fortsat kan blive ved med at være medlemmer af BJMF, også når økonomien strammer til.

Kvinder hold fri

Igen i år lyder opfordringen fra fagforeningerne FOA, BUPL, HK og 3F: Kvinder på landets arbejdspladser, bliv hjemme 1. november. På det tidspunkt har kvinderne nemlig arbejdet nok for i år, i hvert fald i forhold til hvad de får løn for.

Forskellen på kvindeløn og mandeløn svinger et sted mellem 15 og 18 procent.

”Vi sætter blandt andet vores lid til, at regeringen ifølge sit nye lovkatalog vil give nye

og bedre værktøjer i forhold til kønsopdelte lønstatistikker. Det vil forhåbentligt give både tillidsrepræsentanter og fagforeninger bedre mulighed for at spotte, hvor der er uligeløn, så vi kan få rejst nogle sager”, siger Claus Jørgensen, forbundssekretær i 3F, der også gerne ser mere barsel til faren som et middel til at mindske uligelønnen.

Lufthavnen gider ikke lærlinge

En af landets største arbejdspladser, Københavns Lufthavn (CPH) har bare fem lærlinge og to kontorelever ud af 2000 ansatte.

Det er at svigte de tusinder af elever, der mangler praktikplads. Lyder det fra fagforeninger. 3F tillidsmand for brandmændene i lufthavnen,

Stig Gellert, siger til Avisen.dk: ”Der er ikke noget at sige til, at samfundet er desperat efter lærepladser, når en stor arbejdsplads som CPH ikke tager større samfundsansvar for at skaffe lærepladser.”

Han har igennem de seneste år forsøgt at råbe bestyrelsen op og opfordret til at tage flere lærlinge. Hver gang er ideen arkiveret under ’Det ser vi på senere’.

Ifølge direktør, Peter Hansen er CPH i dialog med de organisationer, der potentielt kan levere lærlinge og elever.

Peter Hansen mener ikke, der kommer nogen konkret aftale på bordet lige foreløbig.

Strejke gav halv million

12 polske kabelarbejdere får nu den halve million i løn, som de har til gode hos det

polske firma Napotel DK. Det sker efter den danske stor-entreprenør NCC har indgået en aftale med 3F om at dække den løn, som den polske underentreprenør har snydt de polske 3F'ere for.

Polakkerne har ikke fået løn siden august, mens de har lagt kabler for NCC og Dong Energi i Roskilde, Stenløse og Køge.

De 12 polakker strejkede indtil i sidste uge og kunne på den måde blokere arbejdet. Kun ved at NCC som entreprenør dækkede det tab, det polskejede Napotel DK havde påført dem, kunne kablerne blive lagt færdige.

Faglig sekretær i 3F, Jesper Weihe undrer sig over, at NCC bliver ved med at bruge firmaer, der snyder deres ansatte.

Skal vælge fællesskabet

Rebekka Abildtrup Hansen vil kæmpe for, at de unge får større ejerskab til fagforeningerne.

Af Martin Jensen

■ Den nye formand for 3F's ungdom, Rebekka Abildtrup Hansen, vil kæmpe for, at de unge får større ejerskab til fagforeningerne. 72 procent af danskerne tror fejlagtigt, at Folketinget fastlægger mindstelønnen herhjemme.

"Mange tror, at barsel og den sjette ferieuge er rettigheder, man bare har. At de stammer fra Folketinget. Det er et enormt stort problem, at unge ikke har ejerskab til fagforeningerne eller ved, hvad

de står for og har kæmpet for.

Mange af de rettigheder, man har, stammer fra overenskomsterne. Det skal de unge vide.

Jeg tror, de færreste er direkte imod fagforeninger. Det binder snarere i uvidenhed om, hvad de kan udrette. Det skal være sådan igen, at man melder sig ind i fagforeningen for at være en del af fællesskabet.

Jeg tror enormt meget på den personlige kontakt. Vi skal ud på arbejdspladserne. Ud og vise, at den bedste

ambassadør er et medlem, der er blevet hjulpet," siger Rebekka.

Ud over de unges egen indsats, har den "voksne" fagbevægelse også et enormt ansvar. Og heldigvis er der flere fagforbund der har taget dette på sig. For eksempel koster det ikke noget for de unge under 25 år at være medlem af HK.

Akutjob hjælper midlertidigt

De 12.500 akutjob, som regeringen vil tilbyde til personer, der risikerer at ryge ud af dagpengesystemet, kan hjælpe den enkelte her og nu: men det løser ikke det virkelige problem, mener FOA's formand, Dennis Kristensen.

"Akutjobbene er en lappeløsning, der ikke tager fat om nældens rod. Der er ikke tale om nye job og hvad der vil ske, når ordningen falder bort efter et halvt år. Så er vi lige vidt."

FOA opfordrer derfor regeringen til at sætte sig sammen med arbejdsmarkedets parter og finde varige løsninger. Og så bør regeringen droppe nogle af kravene i den varslede dagpengereform. Dagpengeperioden bør være fleksibel og følge konjunkturerne og genoptjeningsretten til dagpenge bør bevares på et halvt år i stedet for at blive forlænget til et helt år, mener Dennis Kristensen.

Selvejende bliver private

244 selvejende daginstitutioner er forsvundet siden 2007. Det er hver femte, viser tal fra Danmarks Statistik. Mange af dem lukkede fordi de blev sparet væk. Mange af institutionerne er genopstået som private, der kan holde sig fri af kommunernes sparekniv.

BUPL beklager masselukningerne, fordi det går ud over mangfoldigheden, og fordi det ofte er de små institutioner, det går ud over.

Tonny Andersen, medlem af BUPL's forretningsudvalg byder dog samtidig de private velkomne, så længe de ikke er

profitbørnehaver.

I kommunernes bestræbelser for at effektivisere og spare på børneområdet presses de selvejende. De bliver nemt taberne i spillet om besparelser, mener Jørn Kjølseth Møller fra Roskilde Universitet.

"De selvejende institutioner bliver mobbet. Kommunerne vil have strømlinet organisationsstruktur, og der kan de selvejende blive presset til at blive kommunale – eller stå uden for de andre med et ringere budget," siger han.

De lukkede institutioner genopstår som private i ren og skær protest mod besparelser og lukninger. Især på landet vil forældrene ikke finde sig i at skulle køre langt, fordi kommunen vil nedlægge de lokale børnehaver.

ØKONOMI

Af Bo Møller

Klasser og klassekamp

I efteråret udkom bogen 'Det danske klassesamfund' skrevet af Lars Olsen, Niels Ploug, Lars Andersen og Jonas Schytz Juul. Det er forfriskende, at debatten om klasser og klassesamfund vækkes til live fra en ny side, efter at Anders Fogh Rasmussen i 2001 erklærede, at klassekampen var død uden at nævne, hvem der havde vundet!

I bogen inddeles befolkningen i 5 'klasser' efter personens position i arbejdslivet og uddannelse. Selvstændige, topledere og personer med lang videregående uddannelse og en indkomst, der er mindst 3 gange så stor som den typiske indkomst, tilhører *overklassen*. Personer med en højere uddannelse, der tjener mellem 2 og 3 gange den typiske indkomst, tilhører *den højere middelklasse* sammen med alle akademikere, der ikke tilhører overklassen. Personer med en kort eller mellemlang uddannelse, der tjener under det dobbelte af den typiske indkomst, henregnes til *middelklassen*. Til *arbejderklassen* henregner forfatterne de faglærte og ufaglærte, mens *underklassen* omfatter førtidspensionister, kontanthjælpsmodtagere mv. Efter denne definition udgør arbejderklassen 47 pct. af den voksne befolkning.

Man kan dele befolkningen op på alverdens måder, men at opfatte bogens inddeling som en inddeling i *klasser* er misvisende. Nok kan den anvendte inddeling bruges til at belyse leveforhold i forskellige grupper, men den kan samtidig give anledning til at sætte skel op, der ikke er der. Fx sætter den skel op mellem sygeplejersken, der henregnes til middelklassen, og hjemmehjælperen, der henregnes til arbejderklassen. Men begge grupper har i vidt omfang samme interesser, når det fx gælder løn- og arbejdsforhold. I den sammenhæng kan vi konstatere, at diskussionen om tættere samarbejde og på længere sigt muligvis sammenslutning af fagbevægelsens 3 hovedorganisationer, LO, FTF og AC, netop nu er bluset op. Disse 3 organisationer dækker mindst 3 af bogens 'klasser'.

En præcis marxistisk klassesdefinition blev opstillet af Lenin i 1919: '*Klasser kalder man store menneskegrupper, der adskiller sig ved deres placering i den samfundsmæssige produktions historisk bestemte system, ved deres forhold til produktionsmidlerne, ... ved deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet, og følgelig ved de måder, hvorpå de får, og det omfang, hvori de får den part af samfundsrigdommen, som tilfalder dem. Klasser, det er menneskegrupper, af hvilke den ene kan tilegne sig den andens arbejde, i kraft af deres placering i den givne økonomiske samfundsstruktur.*'

Det er forholdet til produktionsmidlerne, der er afgørende. Alle, der ikke ejer produktionsmidler og kapital, men er tvunget til at sælge deres arbejdskraft, tilhører arbejderklassen. Det gælder, uanset om den pågældende arbejder i en privat virksomhed eller i det offentlige og uanset lønniveauet. Arbejderne står i et objektivt modsætningsforhold til køberne af deres arbejdskraft.

Mens arbejderklassen omfatter langt den overvejende del af befolkningen, så udgør arbejderklassens modpol, dvs. virksomhedsejerne, kapitalisterne, et antalmæssigt forsvindende, men yderst magtfuldt mindretal.

Ud over de 2 hovedklasser er der mindre grupper, der udgør mellemlagene – fx håndværksmesteren, der delvis lever af eget arbejde, men også af de ansatte svendes arbejde.

Om man tilhører arbejderklassen er en objektiv sag. Hvordan man så føler det, er derimod noget subjektivt. Klasses tilhørsforhold og klassebevidsthed er forskellige ting. Det er ikke alle, der tilhører arbejderklassen, der har en udbygget klassebevidsthed. Inden for alle dele af arbejderklassen findes der såvel klassebevidste arbejdere som småborgerlige opportunister, der kun tænker på egen vinding og ikke erkender, at arbejdsgiverne til enhver tid har fundamentalt andre interesser end arbejderne.

Den marxistiske klasseanalyse er ikke bare et teoretisk skrivebordsarbejde. En korrekt klasseanalyse er forudsætningen for at kunne identificere med- og modkæmpere og for at kunne lægge den korrekte strategi og taktik. Klasseanalysen er derfor et redskab til handling frem mod målet – det socialistiske samfund, hvor al magt overgår til arbejderklassen.

Redigeret af Martin Jensen

Faglig aktionsdag

Europas befolkning i kamp mod EU – ikke kun i Sydeuropa

■ De europæiske fagfor-
ninger havde kaldt til fælles
faglig aktionsdag den 14.
november. Der var massiv op-
bakning i de sydeuropæiske
lande, som beskrevet i medi-
erne, men også i de øvrige EU
medlemslande var der strej-
ker og demonstrationer.

Ikke flere ofre

Hvad er det så de mange lan-
des unge, arbejdere, arbejds-
løse, pensionister kæmper
imod og for? Ikke flere ofre,
tid for modstand! Sådan lød
parolen i Belgien. Der som i
de andre aktionerende lande
kæmpes der mod udflytning
og dermed lukning af arbejds-
pladser, skattelettelser til de
velbærgede, sociale ned-
skæringer, krav om lønned-
gang, krav om forhøjelse af
pensionsalderen, forringede
arbejdsforhold, arbejdsløshed
og ikke mindst ungdomsar-
bejdsløshed. Det samme som
sker – og er sket i Danmark.

Kun ikke i Danmark

Danmark var en sørgelig
undtagelse på kampdagen.
Her nøjedes LO med at sende
en solidarisk hilsen til de kol-
leger der kæmpede i Europa
den dag. De der kæmpede

Demonstrationer i Portugal mod EUs krisepolitik i forbindelse med den tyske forbundskansler Angela Merkels besøg. Dagen efter gennemførte faglige organisationer i 23 lande i Europa for første gang en samordnet manifestation.

mod EU og regeringernes
krav om en forhøjelse af
pensionsalderen fra 65 til 67.
En forhøjelse der allerede er
sket uden protestaktioner i
Danmark. Endda en forhø-
jelse op til 71 år, samtidig med
bortfaldet af efterlønnen. De
kæmper mod lønnedgang,
et krav som stilles hver dag

i Danmark. Ligeledes de
mange andre krav, som alle
sammen er udmøntning af
strategien bag den finansielle
pagt.

Tysk erfaring

Venstres tidligere finans- og
beskæftigelsesminister, Claus
Hjørt Frederiksen, har gjort

sig bemærket med et nyt
liberalt udspil. Det handler
bl.a. om at skatten skal ned
på svensk niveau og lønning-
erne på tysk niveau. Det er
der ikke noget nyt i. Også det
ligger i finanspaktens strategi.
I Tyskland har strategien
kørt længe, med den såkaldte
Hartz reform. Den har bl. a.

haft den konsekvens, at hver
fjerde beskæftigede allerede i
2010 var ansat på en tidsbe-
grænset kontrakt eller på
deltid, og antallet af beskæfti-
gede på en meget lav timeløn
var steget. Vikarsektoren er
vokset med 150%, vikariatene
er længerevarende og til lav
løn uden samme rettigheder
som fastansatte.

Arbejdsudbud

Medvirkende til denne ud-
vikling er naturligvis arbejds-
løsheden og ringere tryghed
og varighed af dagpengereget
– som i Danmark. Arbejdsløse
tvinges til at tage arbejde til
de ringe løn- og arbejdsfor-
hold. Her i Danmark kaldes
det ”at sikre et større udbud
af arbejdskraft”. Som Margre-
the Vestager har understreget
efter finanslovsforliget, ”er det
slut med forskellige hjælpe-
foranstaltninger. Fra sommer
2013 skal dagpengereformen
virke fuldt ud”.

Jo, det er tid for kamp,
ikke udglatninger og indpak-
ninger. Krisen misbruges i
en behård klassekamp, der
kræver akut faglig oprustning
til kamp.

Be

Juletræ, bussluse og demokrati

Af John Poulsen

■ Det har skabt et vældigt
røre, også i pressen, at et be-
styrelsesflertal i bebyggelsen
Egedalsvænge i Kokkedal
har besluttet, at der i år ikke
skal gives tilskud til et juletræ,
ja selv ledende politikere har
ytret sig om sagen.

Gid den samme interesse
var blevet udvist i forbindelse
med det københavnske bud-
getforlig sidste år, hvor man
uden at tale med befolkningen
på Chr. Havn eller Holmen
over en nat besluttede, at
busslusen på Holmen skulle
nedlægges.

Siden da har beboerne
på Christianshavn, og ikke
mindst de mange institutioner

som ligger i Prinsessegade,
protesteret kraftigt imod
beslutningen, fordi det vil øge
trafikken og dermed risikoen
for flere trafikulykker. Det
er næsten umuligt at finde et
menneske i bydelen som går
ind for nedlæggelsen, og det
viste sig på det seneste møde i
Christianshavns Lokaludvalg,
at også alle de politisk ud-
nævnte medlemmer, uafhæn-
gigt af deres partis holdning
på Rådhuset, var imod det.
At busslusen ikke er nedlagt
endnu skyldes dog ikke, at
man har lyttet til befolkning-
en, men at der først skulle la-
ves en plan for trafiksanering i
Prinsessegade.

Flertallet på Rådhuset har
naturligvis ret til at tage en

beslutning, ligesom flertallet
i Egedalsvænge kan undlade
at indkøbe et juletræ, men var
det ikke rimeligt, at man lyt-
tede til det store flertal af be-
folkningen på Christianshavn,
der ved hvor skoen trykker.
Rent formelt er lokalplanen
sendt ud til høring, og der har
været afholdt et borgermøde
om den, men mødet har kom-
munen kun orienteret om på
dens hjemmeside og på bagsi-
den af en folder, der ligger på
biblioteket.

Før i tiden annoncerede
den i lokalaviserne, men det
har man strøget af økono-
miske grunde. Hvis ikke
beboerne i området havde
sat opslag op i opgangene,
og andre havde orienteret

om mødet, så var deltagelsen
blevet derefter.

Til orientering om lokalpla-
nen er der trykt en firesidet
folder, mens den samlede plan
med bilag kun ligger til gen-

nemlæsning i ét eksemplar på
biblioteket modsat tidligere,
hvor man kunne få alt materia-
let og tage det med hjem og
sætte sig ind i det.

Hele fremgangsmåden med
fremlæggelse af planen og
borgermødet er lidet demo-
kratisk, og hvis det var sket i
en hvilken som helst forening,
ville bestyrelsen blive afsat på
næste generalforsamling.

Hvis politikerne ikke lytter
til beboernes ønsker i forbin-
delse med høringen, så må
man håbe, at disse benytter
deres demokratiske ret til
at stemme derefter ved det
kommende kommunale valg
og sætter deres kryds på et
parti, der går ind for at bevare
slusen.

Stop USA's ulovlige blokade af Cuba

■ Den 13. november behandlede FN's generalforsamling for 21. gang en resolution om at ophæve USAs blokade af Cuba.

Dyre konsekvenser

Op til behandlingen af forslaget har Cuba påpeget, at blokaden bl.a. rammer fødevarerindustrien, idet Cuba tvinges til at købe fødevarerforsyninger på markeder langt væk, hvilket medfører en voldsom fordyrelse i såvel forsikring som transport.

I rapporten til FN skriver Cuba, at det alene fra marts 2011 til 2012 har betydet en ekstra udgift for fødevarerforsyningen på Cuba på 131.500 millioner dollar.

Den langvarige blokade har i alt betydet ekstra omkostninger for Cuba på 1 milliard 66.000 millioner US dollar.

Åbent brev

I et åbent brev fra formanden for Kommunistisk Parti i Danmark til udenrigsminister Villy Søvndal, understreger partiet, at det ikke er nok at Danmark igen i år stemmer for resolutionen.

Danmark bør bruge sin indflydelse til at prøve at sikre at resolutionen bliver fulgt. Det er en hån mod FN og mod verdenssamfundet, at USA sidder FN-beslutninger overhørig, skriver formanden, Betty Frydensbjerg Carlsson.

Folketingsbeslutning

Partiet peger på at også udenlandske samhandelspartnere (herunder Danmark) rammes af blokaden. Det gælder også for sundhedssystemet i Cuba og i mange andre lande hvor Cuba yder bistand, men pga. blokaden mangler medicinaludstyr, videnskab og uddannelse.

”Ved en folketingsbeslutning skal det gøres klart, at vi ikke er forpligtet til at følge USAs ulovlige blokade af Cuba. Sager mod danske firmaer, der handler med Cuba, mod danske forskere, der rejser til Cuba i forskningens og videnskabens interesse, danske læger, der udveksler informationer osv., skal være beskyttet af dansk lov og ikke af USAs folkeretsstridige lovgivning”, slutter det åbne brev.

Revolutionen står til evig tid

Af Ivan Melnikov
Næstformand Den russiske føderations kommunistiske parti

■ Den 7. november, på 95-årsdagen for den socialistiske oktoberrevolution, viede den populære russiske avis Argumenti i fakty hele sin forside og et midteropslag til emnet ”1917: Et gennembrud for Rusland eller dets undergang?” Avisen udkommer i et oplag på 2,5 mio. eksemplarer. Vi bringer her en af artiklerne.

Gav mere end en ny stat

Den 7. november 1917 kom det undertrykte folks vrede til åbent udbrud efter århundreders undertrykkelse. Endnu kort før revolutionen var selv Lenin ikke overbevist om at den ville komme så hurtigt. Man kunne skubbe på, og man kunne organisere, men man kunne ikke planlægge den, for drivkraften i den var den generelle stemning.

Men at revolutionen måtte komme, kan der ikke herske

tvivl om. Revolutionen gav Rusland og hele verden mere end en ny stat. Den frembragte en ny holdning til hvert eneste menneske. En holdning, der tilsagde hvert individ retten til et ordentligt liv.

Nu en kampdag

Når vi i vore dage markerer denne dato, er det med stadig færre nostalgiske undertoner. Vi begynder at betragte revolutionsdagen som en kampdag. En kamp mod forsøgene på atter at bringe samfundet under åg og gøre folket til et yver, der kan males igen og igen til fordel for nogle få.

Ny popularitet

Det første varsel om en ændret opfattelse af denne mærkedag fik vi, da den økonomiske krise var på sit højeste, og Karl Marx' ”Kapitalen” blev revet ned af hylderne i hele verden.

Datoen den 7. november er

ved at få ny mening på baggrund af den dybe krise i de kapitalistiske forhold.

Det er en af årsagerne til Lenins og Stalins popularitet. Vores modstandere fremstiller dem ensidigt og hæfter især opmærksomheden ved det negative. Men de var kreative, opbyggende politikere. De levede i en hård tid. Samfundet var meget kompliceret.

Men de støbte fundamentet til det, vi i dag kalder den sovjetiske civilisation, hvor undervisning, videnskab og kultur nåede det højeste niveau. Hvor mennesket erobrede rummet og atomet. Hvor der blev frembragt en ny moralsk kvalitet og nye livsindhold, der får det moderne ”køb og sælg”-forbrugersamfund til at blegne i sammenligning.

UD AF EU

Ved EU-udvalget

Ingen lønsenkning og privatisering

EU's Trojka og regeringen på Cypern er uenige om betingelserne for en hjælpepakke fra EU. Trojkaen har forlangt nedskæringer i den offentlige sektor, fjernelse af dyrtidsregulering og fjernelse af den 13. månedsløn, der stadig eksisterer på Cypern. Den Cypriotiske regerings alternativ er skatteforhøjelser til de rige og kontrol med det økonomiske marked. Det er den førte EU nedskæringspolitik der har både bidraget og forværret krisen. Den cypriotiske præsident Christofias vil aldrig lave sociale nedskæringer og sælge profitable statsejede virksomheder. ”Økonomien skal ikke bare vokse for økonomiens skyld, værdierne som skabes skal støtte velfærdsstaten og borgernes behov.”

Lad de rige betale deres andel

Også et stort flertal i Tyskland, Østrig og Svejts er af den opfattelse at krisen ikke kan løses med lønnedgang og fjernelse af velfærdsordninger. Der kræves at de rige, der trods krisen har øget deres formuer, skal betale mere til samfundet.

Påstanden om at ”vi har levet over evne” er et spørgsmål om hvem der har levet over evne. Den rigeste promille i Tyskland, Østrig og Svejts råder over 22% af landenes nettoformue og den øges under krisen. Vejen ud af uføret er ikke at spare sig ihjel men at hente skatte kroner ind, hvor det kan lade sig gøre og investere i produktion, øget købekraft, bedre uddannelse og gode sociale ordninger. EU's og Tysklands sparepolitik vil påtvinge gældsplagede lande store økonomiske problemer med faldende købekraft. Sparepolitikken vil betyde økonomisk tilbageslag og mindre eksport for de centraleuropæiske lande.

Der er så dejligt på landet

Danske landmænd tilbyder østeuropæisk arbejdskraft omkring 80 kr. i timen. Der er dog ikke det beløb den østeuropæiske landarbejder får udbetalt. Menneskehandleren tager mellem 35 og 50% i gebyr, hvis der i der i det hele taget udbetales penge til arbejderen. Der kan nemt gå 2-3 måneder. Den enkelte arbejder hænger samtidig på en gæld for transport til Danmark, der betyder årevis afhængighed af menneskehandleren. Hvis den danske landmand vil ansætte landarbejderen på almindelige danske vilkår, vil landmanden skulle betale 100.000 kr. til menneskehandleren, som brud på den indgåede kontrakt. De fleste ”arbejdsformidlere” er danskere der har set lyset i EU-lovgivningen.

Et skridt videre

Nu skal der flere reformer til i EU. Det første skridt skal være bankunionen, hvor den europæiske centralbank skal styre alle EU's landenes nationale banker. I tilknytning til den allerede vedtagne finanspagt, skal EU direkte kunne ændre i de nationale budgetter. Der skal samtidig være en fælles økonomisk styring, der retter ind efter EU-kommissionens neo-liberalistiske opfattelse. Der skal også være mere demokratisk forankring, hvilket skal betyde, at det skal være de enkelte nationers befolkningstal der er afgørende ved beslutninger i EU. (ikke flere folkeafstemninger).

Ovennævnte forslag blev fremsat af Angela Merkel i en tale til EU-parlamentet, hvor hun ligeledes sagde: ”det skal være kvalitet ikke hastværk”, samtidig med at der nævnes en tidsramme på 2-3 år. Nu har Tyskland jo ventet siden 1945 på den endelige gennemførelse af NEU-ropa.

Antikommunisme, sandhed og

Det socialistiske verdenssystem – opkomst og sammenbrud

I 95 året efter oktoberrevolutionen er verden præget af kapitalismens hidtil alvorligste systemkrise, og sideløbende af en forstærket antikommunisme og massiv historieforskningsforfalskning.

I dette og næste nummer af *KOMMUNIST* bringer vi to artikler af Villy Frølund Thomsen, der fremhæver det historiske perspektiv i perioden efter oktoberrevolutionen og kriterier for at finde 'sandheden'.

Af Villy Frølund Thomsen

■ Det socialistiske verdenssystem med Sovjetunionen som ledende kraft var i størstedelen af det 20. århundrede i stand til at sætte dagsordenen på det globale plan. Der var i store træk fælles opfattelse af problemer og opgaver mellem de politiske og faglige aktive klasseorganisationer i de kapitalistiske lande, de talrige befrielsesbevægelser i de koloniserede områder, endnu under det imperialistiske verdenssystems kontrol, og den efterhånden lange række af stater som betragtede sig som nået til den virkeliggjorte socialismes stade. Deres sammenfaldende interesser på mange felter skyldtes, at de byggede på samme ideologiske grundlag. De betragtede sig selv som mere eller mindre byggende på den marxistiske verdensanskuelse.

Med "glasnost" indledtes en ny udvikling. Som det store vendepunkt i slutfirserne accelererede den proces, som fra mange sider er blevet beskrevet som processen der afsluttede den kolde krig. Det skete med Reykjavik-mødet mellem Gorbatsjov og Reagan, og resulterede i Sovjetunionens opløsning og det socialistiske verdenssystems sammenbrud. Kontrarevolutionen sejrede.

I sandhedens navn

Det socialistiske verdenssystems historie, dets etable-

ring, dets vækst og virke, dets indre og ydre kampe, dets fald og opløsning ligger her et par årtier senere åbent, og forsøges naturligvis også beskrevet og tolket i de sejrende kapitalistiske magters interesse.

Siden 1990'erne har der været frit løb. Anklagerne har haglet ned over dem, som har været, og er aktive i den kommunistiske verdensbevægelse. Hetzen har ofte været nede under det niveau, hvor det psykologiske klima for pogromer og vilkårlige opgør skabes.

"Sandheden" i ental og bestemt form sættes som den store overskrift. Man vil have sandheden om den virkeliggjorte socialisme frem, og man mener man omsider har fundet den. Ikke noget med at se sagen fra to sider. Der går hårdt i rette med især kommunisterne og andre på venstrefløjen, og det hævdes at ikke mindst kommunisterne har spærret vejen til "sandheden". De har gjort sig medskyldig i hvad man måtte finde for godt at tillægge dem medansvar for.

Men i stedet kan man tale om "sejrherrernes heksejagt og man kan med al ret tale om en hetz der sætter, og satte sine spor. Mange er bukket under, og den dag i dag er der lange køer for massemediernes skriftestole.

Man skal være et skarn om man ikke tilstræber sandheden, og der er ret beset heller ikke nogen grund til at formode, at de mange millioner tilhængere og sympatisører, som gennem tiderne hver på deres måde har bidraget til den kommunistiske verdensbevægelses eksplosive vækst, ikke skulle være en lige så stor kærlighed til sandheden, som dem der nu hævder at have fundet deres sandhed i Hoover instituttets publikationer, som gennem årene var den kolde krigs vigtigste antisocialistiske propaganda-våben.

Kort historisk rids

Førend vi begiver os ud på op-søgning af Sandheden et par indledende bemærkninger.

Oktoberrevolutionen i 1917 satte det socialistiske verdenssystem på dagsordenen.

Det er måske på sin plads at give en kort beskrivelse af de vigtigste træk ved den historiske periode hvorom striden drejer sig.

I sidste århundredes begyndelse gennemlevede det europæiske kontinent sin hidtil voldsomste krigerske konflikt, 1. verdenskrig.

Denne krig betød flere feudale systemers fald. Både det tyske kejserrige, det Østrig-ungarske dobbeltmonarki og det russiske zardømme var nået til vejs ende og blev erstattet. Det russiske zardømme blev i første omgang erstattet af en provisorisk borgerlig regering, som ret hurtigt kom til kort. Oktoberrevolutionen sejrede, og der opstod et sovjetsystem, som overtog magten gennem en kortvarig væbnet folkelig opstand.

Invasion og storkrig

De vestlige magters forsøg på at nedkæmpe det nye socialistiske Sovjetunionen startede umiddelbart efter, med at Vestmagterne intervererede militært mod den nyskabte sovjetstat. Selvom disse tidlige forsøg mislykkedes, syntes de under forskellige former at være pågået lige siden. Gennem hele perioden har man opretholdt en omfattende blokade. I hvilken udstræk-

22. juni 1941 startedes den største, og i verdenshistorisk målestok, helt afgørende aggression: "Operation Barbarossa", hvor den nazistiske krigsmaskine med bred støtte fra de vestlige borgerlige diktaturer og demokratier invaderede Sovjetunionen.

Barbarossas endelige forlis – den røde sejrfsane rejses over Berlin.

ning denne blokade er blevet koordineret med infiltration og sabotage er ukendt, men givetvis ikke af ringe dimensi-

oner. Der foregik meget hårde opgør inden for Sovjetunionen i mellemkrigsårene, et kapitel i Sovjetunionens historie, som

socialisme

Winston Churchill, Theodor Roosevelt og Josef Stalin trækker nye grænser ved Jaltakonferencen.

Jeltsin bestiger en kampvogn med loyale tropper foran det hvide hus og sender – mod forfatningen – alle delegerede hjem.

Moskvas kommunister besætter det hvide hus og nægter at forlade bygningen. Jeltsin-tro kampvogne starter et bombardement af det hvide hus, hvor tusinder omkom i ruinerne. Alle lig blev fjernet og kørt til et ukendt sted, hele området blev afspærret, og genopbygningen blev fortaget af tyrkiske 'gæstarbejdere'.

stadig i dag diskuteres.

Det er især perioden frem til 2 verdenskrigs afslutning, som er genstand for en særde-

fra de vestlige borgerlige diktaturer og demokratier invaderede Sovjetunionen. Denne operation kom til at udgøre langt den største del af den 2 verdenskrig samlede mobiliseringer, ødelæggelser og tab af mennesker og materiel. Det er blevet angivet, at af de 790 divisioner, som nazisterne opstillede og udrustede – med rundhåndet støtte fra de vestlige stater –, blev de 610 nedkæmpet af de sovjetiske styrker.

Nu er det historie. Historien om den kolde krigs epoke, som af mange anses for startet med Churchills Fulton-tale i 1947, og som endte omkring 50 år senere, mest markant med Berlin murens fald og Sovjetunionen opløsning ved det statskup lignende træk i 1991.

Om sandhed

En objektiv sandhed kan man måske tale om inden for de eksakte videnskaber, men selv her vil man være forsigtig og nøjes med at tale om en stadig tilnærmelse til sandheden. Det newtonske system blev længe opfattet som "sandhed", indtil relativitetsteorien og kvantefysikken viste dette systems, om end overordentligt høje, så dog relative sandhedsværdi. Universets "sandhed" kommer ikke som en enkel åbenbaring, men vokser frem efterhånden som informationer indsamles, hy-

potenser opstilles og afprøves, nye teorier udformes med større og større tilnærmelse til den virkelige sandhed – hvis den da findes.

I vores dagligdag forsøger vi til stadighed at finde frem til "sandheden". Som eksempel kan nævnes domstolens arbejde. Man forsøger at finde frem til sandheden, så dommen kan afsiges på et sandt grundlag. Domstolens metode til at nå frem til sandheden er baseret på et "for og imod princip". Selv de tungeste forbrydelser bliver behandlet efter dette fælles skema. Forbrydelsens elementer angribes af anklager og forsvarer, og i sammenstød mellem disse to normalt diametralt modsatte "sandheder", forsøger dommeren at finde frem til "sandheden" eller den bedst mulige "sandhed".

Om sandhedskriterier

På det historie område er der tydeligvis store teoretiske, metodologiske og erkendelsesmæssige problemer med at finde frem til "sandheden". De eksakte videnskabers metode, med opstilling af hypotese, udførelse af eksperiment og kritisk konklusion, kan af nærliggende årsager ikke bruges, idet eksperimentet ikke kan lade sig gøre. Løbet er på den måde kørt. En objektiv verificerbar "sandhed" er derfor vanskelig.

De eksakte videnskabers sandhedskriterier kan ikke umiddelbart appliceres på humaniora, men den videnskabelige metode kan bruges både på humaniora og de eksakte videnskaber, hvis væsentlige element er at fjerne enhver form for forud indtaget gennem upartiskhed, alsidighed og objektivitet. Disse krav stilles forskeren i behandlingen af sit eget indsamlede materiale, men også når andres materiale benyttes. Selv da bliver den aktuelle "sandhed" ofte af begrænset gyldighed og uundgåeligt farvet af de interesser der skal tilgodeses. Se blot på det afgrundsdybe svælg mellem kolonimagternes historie og de koloniseredes historie af den samme periode og de

samme begivenheder.

Et lignende svælg synes at eksistere når det gælder socialismens og den kommunistiske verdensbevægelses historie, omkring forståelsen af den videnskabelige fremstilling.

Om historisk sandhed

Lad os alligevel prøve at se sandheden fra to sider. På den ene side står som den historiske sandhed, at kommunismen er ondskabens system, at det sovjetiske system var "ondskabens Imperium", at den sovjetiske sikkerhedspolitik alene var begrundet i den herskende klikes meneskehad og hang til terrorisme. At Sovjetunionen med den famøse sovjetiske-tyske ikke angrebspakt, var 2. verdenskrigs Casu Belliⁱⁱ, at de sovjetiske krigsforberedelser var så dårlige, at de legitime rede "Operation Barbarossa", at sovjetsystemet i disse år kostede 50–100 millioner menneskers livet.

Bibliotekernes og boghandlernes hylder er fyldt i metervis med digre, såkaldte historiske værker, som udmaler grufulde og barbariske skildringer.

Der er gennem årene stillet spørgsmålstejn ved de digre værkers troværdighed, og denne tvivl er ikke blevet mindre med årene. Kendsgerningen er også, at producenterne af disse værker har været centralt placeret i det antikommunistiske korstog. Deres historieskrivning har helt fra socialismens første optræden på den politiske verdensarena skullet levere så effektive propagandistiske materialer som muligt. Hvor og hvis der har været en substantiel kerne, er denne med sikkerhed blevet forstørret. Når overgreb i socialismens navn skal vurderes, bør propagandistiske hensyn tages med i vurderingen.

Noter

i Applicere – anvende
ii Begrebet "Casus belli" er et latinsk udtryk, der gennem historien har været anvendt som retfærdiggørelse af krig under visse omstændigheder.

FRA VIDENSKABENS VERDEN Af Martin Jensen

Newtons tyngdelov

Newtons tyngdelov ændrede menneskehedens opfattelse af verden og blev startskuddet til den industrielle revolution.

Frem til midten af 1600-tallet blev matematikken primært brugt til at beskrive naturen. Det ændrede sig med den engelske matematiker, fysiker og astronom Isaac Newton.

Tyngdeloven angiver med hvilken gensidig kraft to legemer med masserne M og m trækker i hinanden.

G 'et i formelen: $F=G*(M*m)$ divideret med $(r*r)$, er den universelle tyngdekraftkonstant, der udtrykker, hvor stærk tyngdekraften er, mens r 'et er afstanden mellem to legemer.

Newton påviste at ethvert objekt med masse tiltrækker ethvert andet objekt med masse, og at det virker gennem det tomme rum. Størrelsen af kraften er givet af tyngdeloven, og selve bevægelsen kan man regne på ved hjælp af differentialregning, som han udviklede til lejligheden.

 $(a*a)+(b*b)= (c*c)$

Enhver stor skoleelev kender Pythagoras læresætning for retvinklede trekkanter. Selvom den matematiske formel er mere end 2.500 år gammel, spiller den stadig en stor rolle.

Bygmestre brugte denne formel til at skabe retvinklede trekkanter. Men bruger vi det i dag? – i høj grad.

Enhver bygningsarbejder ved at, man kan lave en vinkel på 90 grader ved at tage tre stykker planke på henholdsvis 3 meter, 4 meter og 5 meter. Forholdet 3, 4, 5, så bliver vinklen ved grundlinjen 90 grader. Det kommer af at $3*3=9$. $4*4=16$ Det bliver igen til at $9 + 16$ bliver 25. Det vil sige at hvis man tager kvadratroden af 25 får vi 5.

Denne læresætning bruges til alt fra geometri til planeternes og stjernernes gang.

Levealderen stiger

Normalt bruger forskere levealder i 1700-tallets Sverige til at beregne, hvor meget længere vi lever i dag, end vi gjorde før i tiden.

Men det udviser en mangel i beregningsmetoden. Svensk levealder i 1700-tallet er dog temmelig uinteressant, da svenskernes livsstil i denne periode minder meget lidt om vores tidligere forfædres.

Derfor har forskere fra Danmark og Tyskland skabt en helt ny referenceramme for forståelsen af menneskets lange liv i et evolutionært perspektiv.

I en evolutionær kontekst er det meget mere interessant at se på ændring i levealder i forhold til vores forfædre, der levede for 20.000 år siden. For at få pålidelige data kigger man på levealder blandt nutidens jæger-samler-samfund. Deres livsbetingelser minder mere om jæger-samler-samfund historisk end livsbetingelserne for svenskere i 1700-tallet.

Forskerne beregner, hvad risikoen er for at dø et givent leveår. På den måde kan man sammenligne risikoen for at dø som eksempelvis 30-årig mellem de forskellige historiske perioder.

Spare søvn op

Kan man spare søvn op? Man kan uden problemer lægge søvnperioden på forskellige perioder af døgnet.

Men man kan få sværere ved at falde i søvn om natten, hvis man har snuppet en "morfar".

Men kroppen har en fantastisk evne til at tilpasse sig. Menneskets søvncyklus, der indeholder alle søvnstadiene, varer kun ca. 90 minutter. Hvis man for eksempel sover to timer om eftermiddagen, kan man godt nå gennem en cyklus. Og derfor kommer man ikke i underskud.

Der sker nogle indstillinger i kroppen, så man hurtigt går ned i dyb søvn, hvis man har behov for det. Hvis man følger rytmen mere regelmæssigt, vil kroppen kunne tilpasse sig. Til gengæld er det ikke helt nemt for dem, der får for lidt søvn i løbet af ugen og så forsøger at indhente det i løbet af weekenden.

Så hvis man får for lidt søvn om natten, bør man endelig snuppe en eftermiddagslur. En powernap på 20 minutter er ikke nok til at nå til den dybe søvn.

Studenter kritiseres

Af Martin Jensen

■ Kritikken hagler ned over de studerende, efter at de har fået flere undervisningstimer. Det påstås at de er dovne, at de udebliver fra undervisningen. Når de endelig kommer, er de uforberedte og surfer på Facebook.

Minimum 12 timer

Formanden for Danske Studerendes Fællesråd, Torben Holm, svarer igen på kritikken og rejser en række forslag til at forbedre undervisningen.

De fleste universiteter har sikret de studerende minimum 12 timers undervisning om ugen. Men det giver ikke rigtig mening, når der alt for ofte ikke er nogen underviser til stede. Man forsøger at bortforklare det med, at der kan være gode faglige og pædagogiske grunde til at der ikke er en underviser. Alternativet er, at de studerende underviser hinanden, eller at de undervises og vejledes på mail. Det kan være fint som et supplement, men 12 timers undervisning må være 12 timer hvor underviseren og den studerende kan forholde sig til stoffet sammen.

Vi er i 2012

Torben Holm mener ikke at udeblivelse eller dårlig

Formanden for Danske Studerendes Fællesråd, Torben Holm

forberedelse er et generelt problem. At de studerende bruger internettet i undervisningen er en naturlig ting. "Vi er altså 2012, hvor det at bruge internettet er en integreret del af undervisningen," siger Torben Holm.

Og han fortsætter: "Derfor er det blå skær i ansigtet, som nogle undervisere brokker sig over, ikke et udtryk for manglende deltagelse. Det er udtryk for, at de studerende deltager på en anden måde, end underviserne er vant til."

Bør efteruddannes

"Langt de fleste studerende kender situationen, hvor en mandlig underviser i udgangen af sin middelalder står

bekvem plantet bag pulen og lirer en undervisning af, der stort set er identisk med den, der blev bedrevet for 20 år siden," siger Torben Holm.

Han mener at underviserne bør efteruddannes en gang om året så de får de nødvendige opgraderinger af de faglige og pædagogiske færdigheder, der svarer til 2012.

"Det er positivt, at man vil have 25 procent af en ungdomsårgang til at tage en lang videregående uddannelse. Men det stiller også nogle krav til undervisningen. Det er rimeligt at forlange, at underviserne sætter sig på skolebænken og er åbne over for nye værktøjer til undervisningen."

Jeg vil gerne tegne abonnement på **KOMMUNIST**

1/1 år (275 kr.)

1/2 år (165 kr.)

Unge under uddannelse: 50 kr. for et halvt år

Jeg vil gerne være medlem af Kommunistisk Parti i Danmark

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./by: _____

Sendes til: Kommunistisk Parti i Danmark, Frederikssundsvej 82 st., 2400 Kbh. NV
E-mail: kommunist@kommunisterne.dk – Hjemmeside: www.kommunisterne.dk

Stop Israels forbrydelser

Palæstinensiske lig i Gaza for stemmer

Af Palæstinenserne nationale BDS komite

Den 8. november udførte Israel et angreb på civile i den besatte og belejrede Gaza stribe, hvor de skød den 13-årige Ahmad Abu Daqqa, mens han spillede fodbold med sine venner. Indtil den 14. november har Israel intensiveret sine angreb på Gaza og er begyndt at gennemføre en intensiv angrebsplan.

På trods af de tendentiøse vestlige mediers rapporter om det modsatte står det klart, at Israel har igangsat og eskalere disse angreb lige op til de kommende parlamentsvalg, og dermed understreger den gennem tiden velanskrevne formel: palæstinensiske lig for stemmer.

Det er værd at bemærke, at det store flertal af Gazas oprindelige befolkning er blevet udrensede af de zionistiske militser, og senere af staten Israel under Nakba i 1948. Nu nægter Israel dem at vende tilbage til deres oprindelige hjem, en rettighed godkendt af FN.

Israel endnu ustraffet

Dette krigeriske angreb er det mest morderiske og umenneskelige israelske angreb på det palæstinensiske folk siden

Gaza-massakren i 2008-09, der dræbte mere end 1400 og sårede mere end 5000 palæstinensere, hovedsagelig civile. Det er indtil nu lykkedes for USA og Europa at forhindre palæstinenserne i at få de israelske forbrydelser mod menneskeheden, der skete under massakren, bragt for de internationale retsinstanser. Forbrydelser der blev dokumenteret af både en FN udredningsmission og et hold af internationale juridiske eksperter udsendt af Den Arabiske Liga. Der må reageres hurtigt for at forhindre Israel i at handle sådan ustraffet igen.

Stop dem

De 1,6 millioner palæstinensere i Gaza har været udsat for det værste af Israels ustraffede vold, herunder at blive holdt under en midaldrelig belejring, at blive underkastet en bevidst skabt usikkerhed om fødevarerforsyninger og hyppige tilfælde af israelsk statsterrorisme. Det er en pligt for alle, der støtter international lov og almindelige menneskerettigheder at stille Israel til ansvar med effektive midler som dem, der opfordres til af den globale palæstinensisk ledede Boykot, Disinvesterings- og Sanktionsbevægelse (BDS).

Palæstinensisk appel

Den palæstinensiske nationale BDS komite, den bredeste koalition i det palæstinensiske civilsamfund herunder alle større politiske partier, fagforeninger, sociale bevægelser og NGO netværk opfordrer – samvittighedsfulde mennesker over hele verden til at intensivere BDS kampagner for at stille Israel til regnskab og for at presse deres regeringer til straks at stoppe våbenhandel med Israel, indføre handelssanktioner og få alle israelske øvrighedspersoner og militært personel, som har deltaget på alle niveauer i Israels forbrydelser mod palæstinenserne i Gaza retsforfulgt. – civile samfundsorganisati-

oner herunder fagforeninger, universiteter, studentegrupper og Ngo'er til at boykotte israelske varer, stoppe investeringer i israelske og internationale virksomheder, der medvirker i den israelske besættelse og apartheid, og opfordre regeringer til at iværksætte militær embargo og handelssanktioner mod Israel.

– regeringer, især arabiske og venligtsindede regeringer til at respektere deres legale pligt til at beskytte palæstinenserne ret til liv og selvbestemmelse og til at lægge sanktioner på Israel for straks at afslutte dets angreb på og stoppe dets ulovlige belejring af den besatte Gaza stribe og

den kolonialisme og apartheid, der undertrykker det palæstinensiske folk.

Boykot og sanktion

Som dette angreb på palæstinenserne i Gaza viser, vil Israel fortsætte sin krigeriskhed, aggression og statsterrorisme, med mindre det tvinges til at betale en høj pris for sine forbrydelser mod det palæstinensiske, libanesiske og andre arabiske folk. Som de sidste 7 år med den globale BDS bevægelse og den langvarige tidligere internationale solidaritet med kampen mod apartheid i Sydafrika har vist, er den mest effektive, vedvarende og moralsk holdbare form for solidaritet med de undertrykte for det internationale civile samfund og samvittighedsfulde mennesker over hele verden at iværksætte boykot, stop for investeringer og indføre sanktioner mod undertrykkeren og alle institutioner, der under dække hjælper med at opretholde og retfærdiggøre undertrykkelsen.

Det er den klareste vej til frihed, retfærdighed og lighed for palæstinenserne og hele regionen.

Israels valg

Højrefløj og fascister forener sig i valgkampen

Af Israels Kommunistiske Parti

Israels neoliberale højrefløjstatsminister Benjamin Netanyahu og fascistiske udenrigsminister Ivette Liberman er blevet enige om at forene deres kræfter ved valget til Knesset næste år. Netanyahu og Liberman sagde i slutningen af oktober, at de vil præsentere en fælles opstillingsliste for valget den 22. januar, uden dog at slutte

deres respektive partier Likud og Jisrael Beitenu sammen.

Udenrigsminister Liberman forlanger, at hundredtusinder af israelske statsborgere via et jordbytte bliver landsforvist, alene fordi de er arabere. Han førte sin valgkampagne under sloganet "Kun Liberman kan forstå arabisk".

Han var medlem af det ekstremt højrenationale parti Kach i slutningen af 1970'erne, hvilket han forståeligt nok

benægter nu, men Kach-veteraner fra den tid sværger på, at det er sandt.

I Knesset har han højlydt fantaseret om at henrette arabiske parlamentsmedlemmer og truet med at bombe Aswan-dæmningen i Ægypten. Og så har han også i 15 år været under politimæssig efterforskning for korruption og vil muligvis snart blive sat under anklage.

Dødt løb mellem blokke

Unionen mellem partierne Likud og Jisrael Beitenu har ført til dødt løb mellem højreblokken og centrum-venstre blokken, viser en foreløbig meningsmåling foretaget efter meddelelsen.

Centrum-venstre indbefatter dog også Hadash (Demokratisk Front for Fred og Lighed, Israels kommunistiske parti) og to arabiske partier. Ifølge lederen af Hadash, Dov

Khenin, vil en Netanyahu/Liberman-regering åbne tre krigsfronter: "En mod Iran, en mod Israels arabere og palæstinensere, og en mod demokratiet." Derfor, sagde Khenin, kommer det forestående valg til at handle om "at kæmpe for lighed og social retfærdighed, imod besættelsen, og for en retfærdig fred med det palæstinensiske folk."

Fin indføring i Marx' liv og lære

Af Arne Cheller

■ Interessen for marxismen har altid været til stede, men efter kapitalismens globale problemer, som er blevet mere og mere uøjnede siden "finanskrisen" start i 2008, er klassekampen skærpet, og den genvundne interesse for marxismen, især blandt unge, er opstået, fordi marxismen tilbyder nogle værktøjer til at kunne analysere kapitalismen og især dens kriser, som den vi befinder os i nu.

Man ønsker en forklaring, derfor interessen for Marx og marxismen. Vi ser også, at salget af "Kapitalen", "Det kommunistiske Manifest" og "Grundrids til kritik af den politiske økonomi" er steget markant i verdensmålestok siden 2008.

For som Marx og Engels skriver i "Det kommunistiske Manifest": "Borgerskabet graver først og fremmest sin egen grav. Dets fald og proletariets sejr er lige uundgåelige".

Så det er god timing, når Informations Forlag har udgivet David McLellans bog "Karl Marx – En biografi". Bogen så

første gang dagens lys i 1973, og den kronologiske biografi er en imponerende præstation. Den danske oversættelse kommer på det helt rigtige tidspunkt, hvor den økonomiske situation ikke ser ud til at have ændret sig nævneværdigt, og man kan næsten sige, at de borgerlige og socialdemokraterne begravede Marx, da det gik godt, men nu bliver hjemløst af hans genferd.

Biografien er ikke ligefrem til godnatlæsning eller til at sluge på en badeferie (hvis man da har penge til den slags), den er derimod et godt bud til den, der ønsker at studere Marx' liv og den udvikling, der førte ham frem til hans teoretiske landvindinger.

Beskrivelsen af Marx' rejse fra barndomshjemmet i Trier over Bonn til Berlin og derfra til de parisiske immigrantmiljøer, for til sidst at ende i London, er en skildring af, hvordan fundamentet til Marx' teorier tog form. For eksempel påpeger forfatteren, at Marx først rigtigt fik øjnene op for klasserne og deres forskellige interesser ved at studere ændringen af loven omkring indsamlingen af tømmer i 1842, hvad der satte

gang i hans tanker om den historiske materialisme og den politiske økonomi.

Bogens kapitel seks om økonomi og Marx' teorier om den politiske økonomi er gode. Gennemgangen af hovedværket "Kapitalen" fra 1867 og Marx' råd til læseren om at begynde med kapitlerne om "Arbejdsdagen", "Maskineriet og den moderne industri" og "Den kapitalistiske akkumulation" er et godt pejlingsapparat til forståelse af den kapitalistiske økonomi og dens politiske tiltag, som de kommer til udtryk med EU's finanspagt og dens regeringers politik.

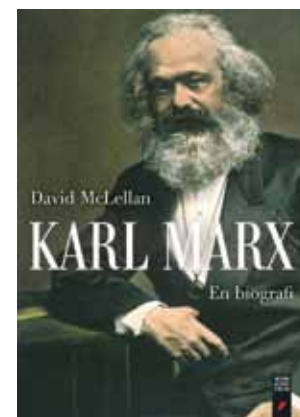
Forfatteren påpeger med rette, at "Kapitalen" er et mesterværk og vil blive ved med at være det, og at bogens teoretiske antagelser eller langtrækkende forudsigelser ikke er blevet "modbevist".

Marx var ikke bare teoretiker, men forstod nødvendigheden af enhed mellem teori og praksis, som det fremgår af hans arbejde i den kommunistiske liga og dannelsen af Internationalen (i dag kendt som Første Internationale) og ikke mindst hans brændende ønske om dannelsen af et

revolutionært arbejderparti, som kunne understøtte og vejlede arbejderklassen i dens kamp mod kapitalen. Hele den side af Marx beskrives fint og med en vis lune i David McLellans bog.

Biografien er en fantastisk skildring af Marx, hans familie, venner og politiske med- og modspillere, som har været med til at tegne verdenshistorien i det 20. århundrede, og som kommer til at tegne den i det 21. århundrede. Den lægger sig i den mere teoretiske og forklarende ende af Marx-biografierne, hvilken man ikke skal blive skræmt af, hvis man søger en veldokumenteret biografi og indføring i marxismen.

Da Marx' datter Laura og hendes mand Paul Lafargue blev begravet i Paris i november 1911, var hovedtalen en repræsentant for de russiske bolsjevikker, en vis Vladimir Iljitsj Lenin, der sagde, at Lauras fars, Karl Marx', ideer ville blive realiseret førend nogen anede det. Præcis seks år senere, november 1917, sejrede den socialistiske oktoberrevolution i Rusland og for første gang i historien blev Marx' forudsigelser til virkelighed.

I den sammenhæng er det mest lærerige ved marxismen, at den gør det klart, at vores fremtid afhænger af vores vilje til at kæmpe. Eller som Marx og Engels skrev i slutningen af "Det kommunistiske Manifest":

"Lad kun de herskende klasser skælve for en kommunistisk revolution. Ved den har proletariatet kun deres lænker at tabe. De har en verden at vinde."

David McLellan: *Karl Marx. En biografi. Informations Forlag. 608 s. 399 kr.*

Kan også anbefales:
Franz Mehring: *Karl Marx – hans livs historie bind 1-2. Rhodos 1976*
Francis Wheen: *Karl Marx – Et liv. Forlaget Rosinante 2001.*

Den lille modstand

Af Margit Andersen

■ I 1945 faldt Johannes R. Becher (på det tidspunkt præsident for Kulturforbundet i den sovjetiske zone af Tyskland og senere kulturminister i DDR) over nogle sagsakter fra Gestapos arkiv om et ægtepar, der havde ført deres private lille modstandskamp mod naziregimet og krigen. Han blev interesseret i sagen og gav materialet til Hans Fallada (1893–1947) og foreslog denne at skrive en roman på baggrund af den virkelige historie.

Tidspunktet taget i betragtning kan dette tiltag undre en lidt, for man skulle tro, at den var mere moden til en skildring af heroiske, politisk bevidste modstandsfolk, hvad der just ikke var tilfældet her. I første omgang afviste Fallada da også ideen ud fra det synspunkt, at han, der ikke havde deltaget aktivt i nogen

modstand, men var gået i indre eksil ude på landet, ikke var den rette til at skrive om modstandskampen, men da det gik op for ham, hvad det drejede sig om, ombestemte han sig. På fire uger skrev han, der på det tidspunkt var stærkt svækket af alkohol- og narkotikamisbrug, den roman, som af den italienske forfatter Primo Levi, der selv havde overlevet et års ophold i Auschwitz, er blevet kaldt den bedste bog, der er blevet skrevet om den tyske modstand mod nazismen.

Egentlig handler "Alene i Berlin" om, hvor svært det var at gøre modstand i et samfund, der var så ekstremt velkontrolleret og for en stor del byggede sin magt på mistænkeliggørelse og angst. Og netop derfor var Fallada den rette til at skrive romanen. Han havde levet i det og prøvet at være i hænderne på

Gestapo i en halv snes dage, fordi nogle naboer, der havde hørt ham ytre sig mod nazismen, havde stukket ham.

De to hovedpersoner, ægteparret Anna og Otto Quangel, er ganske upolitiske og har stiltfærdigt indordnet sig under forholdene. Han passer sit arbejde som værkfører i en virksomhed, der tidligere lavede møbler, men nu er gået over til ligkister, og hun passer hjemmet. Begge er pligtskyldigt medlem af en nazistisk organisation, dog ikke af partiet, og deres søn slås for fædrelandet i Frankrig. Det er hans død i 1940, der udløser deres vrede og dermed den individuelle og spontane modstandskamp, der i al sin naivitet både er heroisk og modig, men totalt uden den effekt, de forestiller sig.

Uden om parret skaber Fallada et persongalleri af familie, naboer og mennesker, der

på den ene eller anden måde bliver berørt af dets aktiviteter. Småborgere, medløbere, stikkere, drukkenboldte, småforbrydere og brutale SS'ere og gestapofolk. Fallada kendte dem og talte deres sprog, også forbrydernes efter flere fængselsophold pga. de bedragerier, der havde været nødvendige for at bekoste hans store forbrug af diverse stimulanser. Det er en deprimerende skildring, dog ikke humorforladt, af et samfund i moralsk forfald, af det enkelte menneskes ensomhed og magtesløshed, og af to mennesker, der ofrede livet for blot at ville være anstændige. Men som forfatteren skriver i forordet, så ville det være løgn at skildre den periode (1940–42) i et rosenrødt skær.

Romanen udkom i 1947 på forlaget Aufbau i en af forlaget noget forkortet udgave, da forfatteren var død umiddel-

bart før. Den blev straks en stor succes, også i udlandet, og er blevet filmatiseret flere gange. I 2011 udkom den på tysk i sin helhed og foreligger nu sådan på dansk. Falladas tidligere romaner, hvoraf "Lille mand, hvad nu?" er den mest kendte, var i sin tid meget læste her i landet og med "Alene i Berlin" kan man håbe, at den udmærkede forfatter vil få en renaissance.

Hans Fallada: *Alene i Berlin Oversat af Jacob Jonia Peoples Press. 686 sider. 400 kr.*

Det glemte folkemord

Af John Poulsen

■ Da Indonesien efter anden verdenskrig blev et selvstændigt land efter det hollandske kolonistyre, blev Sukarno valgt til præsident. Han byggede sin magt på militæret, religionen og kommunisterne. Ikke mindst det sidste var en torn i øjet på USA, som satte CIA på den opgave at få ham fjernet, ligesom man havde gjort mod demokratisk valgte ledere i bl.a. Guatemala og Iran. Det var heller ikke populært, at Sukarno spillede en ledende rolle blandt de alliancefri lande.

CIA oprettede lejre på Filipinerne, hvor specialstyrker trænede indonesiske oprørere og bevæbnede dem, så de i 1958 kunne igangsætte et kupforsøg mod Sukarno-styret. USA nedkastede oprørere fra luften eller ilandsatte dem fra ubåde, og amerikanske B-26 fly bombarderede indonesiske områder. Kupmagerne arresterede også i tusindvis af kommunister. Kuppet mislykkedes, men dermed standsede CIA ikke sin kamp mod Sukarno. Landets antikommunistiske opposition blev støttet økonomisk, og fagforeningsfolk blev trænet i at splitte fagbevægelsen og

opfordret til at indsamle navne på medlemmer af SOBSI, Indonesiens LO, hvor kommunisterne havde stor indflydelse. CIA brugte desuden betjente fra det indonesiske nationale politi til at indsamle oplysninger om Indonesiens kommunistiske Parti (IKP), som med sine 3 mio. medlemmer var det største KP uden for den socialistiske verden.

Både amerikanerne og englænderne plantede løgnagtige historier i pressen, bl.a. om at kineserne havde sendt våben til IKP, for at skabe en antikommunistisk stemning i befolkningen.

Den 30. september 1965 blev seks højtstående generaler i den indonesiske hær dræbt, og samtidig blev der iværksat et kup til støtte for Sukarno. IKP blev beskyldt for at stå bag kuppet, og det brugte man som anledning til at starte et veritabelt blodbad, som kostede op imod 1 million mennesker livet. Ledende medlemmer af IKP, heriblandt parlamentsmedlemmer, blev arresteret og henrettet uden rettergang. Blodbadet startede i Djakarta og spredte sig hurtigt til Java og senere Bali. Det anslås at ca. 5% af befolkningen på Bali blev slået ihjel, det forholdsmæs-

sigt største antal ofre i landet. Nogle landsbyer blev efterladt helt tomme, efter at man havde dræbt alle inkl. kvinder og børn.

Myrderierne blev foretaget af både militæret, civile og kriminelle bander fra underverdenen. Også ledende hinduer støttede myrderierne og udtalte at kommunismen skulle elimineres og udryddes og ødelægges helt ned til rødderne. Det var ikke kun kommunister der dræbtes, men også påståede sympatiserende, venstreorienterede og kinesere og det foregik på de mest bestialske måder. Nogle steder flød ligene ligefrem i floderne, ligesom man halshuggede folk og anbragte deres hoveder på pæle, som man gik rundt med i gaderne, og kristne lærere fik hugget hænderne af af unge muslimske bander. Dertil kom at 1,5 millioner blev arresteret, og en del af dem døde under fængselsopholdet.

CIA medvirkede til at antallet af døde blev større ved at oppiske en antikommunistisk stemning og ved at udlevere en liste på mindst 5.000 kommunister og sympatiserende. Man var stolte af resultatet og mente, at erfaringerne kunne bruges ved senere operationer

andre steder. I marts og april 1966 blev henholdsvis IKP og Indonesiens LO forbudt, og året efter overtog en af dem, der igangsatte myrderierne, general Suharto, magten og den beholdt han diktatorisk, ikke mindst støttet af USA, indtil 1998. I lighed med mange andre medvirkende blev han aldrig gjort juridisk ansvarlig for folkemordet, som i omfang og form minder om, hvad der foregik i bl.a. Nazi-Tyskland og Rwanda.

I Indonesien vil man endnu i dag ikke erkende sandheden, og selv ledende ministre afviser, at der var tale om et folkemord. Også i omverdenen er det glemt, selvom CIA har måttet erkende, at det var et af de værste massemyrderier i det 20. århundrede, og der er ingen der har stillet krav om, at de ansvarlige skal stilles for en international krigsforbryderdomstol, for der var jo bare tale om kommunister, som nok selv havde været ude om det.

Det er derfor yderst positivt at amerikaneren Joshua Oppenheimer, der har rejst meget rundt i Indonesien, har taget folkemordet op i sin dokumentarfilm "The Act of Killing", som ikke alene åbnede dette års dokumentarfestival

i København, men også vandt hovedprisen.

I stedet for at lade ofrene og de efterladte fortælle om, hvad der skete, så har han fået nogle af forbryderne til at gøre det, gennem en iscenesættelse af deres ugeringer, hvori de selv medvirker. Hvis man ikke vidste, at det var den skinbarlige virkelighed, ville man nægte at tro på det man ser. De er stolte af deres forbrydelser, praler ligefrem af dem og fortæller stolt om, hvordan de raffinerede deres henrettelsesmetoder for at undgå for meget blod. De mest kendte mordere fejres i dag som helte, og ungdomsorganisationen Pancasila Youth, som deltog i myrderierne, har nu 3 millioner medlemmer.

Filmen har skabt megen debat i USA og også i Indonesien, hvor den er blevet vist ved lukkede forestillinger, fordi man er bange for, at den vil blive censureret eller ligefrem forbudt, hvis den vises offentligt.

Den vil i de kommende uger kunne ses i en række biografteater, og det kan kraftigt anbefales at gå ind og se den. Til foråret forventes den at komme som DVD.

Sovjetisk filmklassiker

Af Margit Andersen

■ I sin vorden var russisk film tæt forbundet med den nationale tradition og kultur. Temaerne var historiske eller fra litteraturens verden, men efter revolutionen skete der også på det område en omvæltning. I 1919 blev filmindustrien nationaliseret, og i 1922 udtalt Lenin bl.a. under hensyn til de mange, der ikke kunne læse, at "af alle kunstarter er filmen den vigtigste for os."

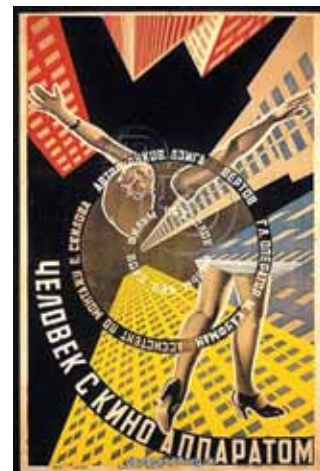
Ligesom inden for andre kunstarter opstod der her hurtigt en sprudlende avantgarde, og en af de betydelige var Dziga Vertov (1896-1954). Han var begyndt som futuristisk musiker, havde rejst rundt med propagandatog

sammen med Majakovskij, men gik derefter til filmen.

Vertov var begejstret for revolutionen og for de muligheder, den åbnede for udvikling til et moderne, industrialiseret samfund. Alt hvad der var fra før, var borgerligt og kapitalistisk og skulle kasseres. Som en anden Lars von Trier udkastede han sin egen teori om, hvordan man skulle lave film. Den skulle hverken ligne litteratur eller teater. Slut med instruktion, skuespillere, drejebog, kulisser osv. Slut med føleri og eskapisme og illusion. I stedet skulle filmen vise det virkelige liv med virkelige mennesker, dagligdagen, og filmfolkenes opgave skulle alene bestå i at filme og klippe sammen.

En af instruktørens mest berømte film er "Manden med kameraet" fra 1929, som i en vis udstrækning lever op til hans dogme. Den viser livet i en storby i løbet af én dag, de små, hjemlige gøremål, trafikken og menneskemylderet, arbejdet i dets mange former, fritidens fornøjelser, fødsler, død og savn. Det hele er med, også dem, der ikke har klareret sig og sover på bænke i parkerne.

De tre centrale personer er byen, kameramanden og klipperen. Ud over at se igennem kameraets øje, ser vi også manden, der slæber rundt på det uhåndterlige filmapparat og klipperen, der redigerer billederne. For trods alt er filmen ikke mere virkelig, end

at der er nogen, der vælger ud af virkeligheden. Teknisk er den helt forrygende med korte klip, sammenklipninger, skæve vinkler og sindssyge perspektiver og forskydninger, halsbrækkende hastighed og frosne nærbilleder. For den tid var det et nyt billedsprog, og for os i dag er det imponerende, hvad man kunne

og turde den gang. Der var frihed til at prøve af og finde nye veje, men det ændrede sig som bekendt i midten af 30'erne, hvor der fra politisk side blev lagt bånd på eksperimenterne.

Filmen har fået indlagt et lydspor med den engelske trio In The Nursery, og det er en heftig blanding af klassisk og elektronisk musik, som på bedste vis understøtter billederne og løfter oplevelsen.

Skynd jer ind og se denne perle, der måske ikke går i så lang tid!

*Manden med kameraet
(70 min.)
Instruktion Dziga Vertov
Producent Palle Vedel
Kan ses i Vester Vov Vov*

SPALTEN

Tak til "Kinimond & Co"

for god og meningsfyldt underholdning til Vestegnens indsamlingsfest.

Kammeratlig hilsen fra Vestegnens afdeling

Gode kammerater

Vi skal bruge aktivister til demonstration foran arbejdsretten, der falder dom i Vejle-gårdssagen.

Torsdag den 29. november kl. 14 Sankt Annæ plads.

Tilmelding til Preben Tele: 2067 9644, Mail: acreation1@gmail.com

Dødens engle

Søndag den 9. december kl. 15.00 Kulturvet, København.

EU er tildelt Nobels fredspris. EU-engle på Kulturvet vil symbolisere de døde, som EU er medskyldig i med 4 angrebskrige siden 1996: Jugoslavien, Afghanistan, Irak og Libyen.

Mød op!

Frederikssundsvej 82A, 2400 København NV.

Tlf. 3888 2833

Mail: kp@d-kommunisterne.dk

Åbningstid: Mandag til fredag 15.00 – 17.50
Tirsdag 10.00 – 13.00. Lørdag 11.00 – 14.00

Marx/Engels

Udvalgte skrifter 1-2	250,00
Manifestet	50,00
Kapitalen	400,00

Nye Cd'er i Bogcaféen

Peter Abrahamsen:

Vejen til Luossa	160,00
En smule fred	55,00
Så langt .. så godt ...9 CD BOX	299,00

Janne Lærkedahl:

Solidarity forever	120,00
Horeungen	120,00

Køb dine julegaver nu!

Bladfond 2012

Afdelinger	25/10-4/11	5/11-19/11
Amager (indsamling)		
Amagerland	350,00	
Nordvest.....		900,00
Sydvestsjælland		495,00
Århus		275,00
Bladfond i alt	350,00	1.670,00

»EU i hverdagen«

Albertslund Nærradio, Bytorvet 31, 2 sal, Albertslund.
Studievært – Jan Vogel.
janvogel@privat.dk – www.albertslundradio.dk

Radioprogrammet sendes på mhz 94,5 – Hybrid 104,5.
Sender direkte hver tirsdag.
Genudsendes lørdag mellem 15:00 – 16:00.

Samsendes på hjemmesiden.

Nytårshilsner

Sidste frist for indsendelse af nytårshilsner til næste nummer er mandag den 10. december.

kp@d-kommunisterne.dk
kommunist@kommunisterne.dk
eller ring 38 88 28 33.

Fredagscafé i Aarhus

"Støt står den danske sømand"

Fredag den 7. december fortæller Poul Erik Christensen om sit begivenhedsrige liv lige fra den sorte skole, til tiden som sømand, kommunist og fagforeningsmand, med både blokader og andre politiske stunts. Nogle husker måske stadig en styrmand der gik planken ud i Esbjerg i 1979.

Det foregår i Spartakus Bogcafé, Studsgade 12 i Aarhus fra klokken 16.00

Alle er velkomne.

Arrangører: Spartakus Bogcafé, Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) og Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD), Aarhus afdelinger

Århus

Reparation og salg af computere – kører også ud!
Rantzausgade 37A, 2200 København N. Tlf. 5046 2832

Mail: kimfahnoe@gmail.com – www.pcmisssing-link.dk
Åben man.-fre. 13-19. Lør. 11-16

Følg med på vores hjemmeside:
www.kommunisterne.dk

KULTURLIV

Film værd at se

Monsieur Lazhar
Kaprigen
Operation Argo
Palme
The Act of Killing

Benny Andersen kan også blive rasende

Forfatteren Benny Andersen er ikke bange for at sige sin mening. I et interview i Politiken fortæller han, at han er ret langt med et bogprojekt og udtaler at "i første omgang mente jeg, det skulle være en kronik eller måske en dobbelt kronik i Politiken. Den skulle handle om forskelligt vrøvl, som selv garvede journalister og TV-reportere kommer med. Det kan eksempelvis være, når de taler om muslimske tørklæder. Hvad er det for noget pis at sige? Som om tørklædet blev opfundet under Muhammed i 700-tallet..."

Senere citeres han for en udtalelse i en ny portrætbog om ham for, at "folk forestiller sig, at jeg er en rolig mand – vel nærmest en hyggeonkel – men jeg går kraftedeme løs på folk, der gør noget mod min familie, mine venner eller de svage i samfundet. Sådan har jeg altid været. Jeg kan blive virkelig rasende – både fysisk og i min digtning."

Kinesisk kulturskat

I 2008 viste Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg Slot udstillingen "China in Denmark 1600-2000" på Prins Gongs Paladsmuseum i Beijing. Som et led i samarbejdet mellem de to museer vises frem til 31. december kinesiske kulturskatte fra Prins Gongs Paladsmuseum.

Særudstillingen er arrangeret som en vandring gennem paladset – fra tronsalen til de daglige beboelsesrum og haven med et pragtfuldt teater. Gennem møbleringer, dragter og andre genstande føres publikum ind i den eventyrlige kinesiske hofkultur. Prins Gongs Palads, der er opført i slutningen af 1700-hundredtallet, ligger nordvest for den Forbudte By og er det bedst bevarede palads, der har tilhørt en af Qing-dynastiets prinser.

Tak for 456.000 kroner

■ Med en helt forrygende søndag, der afsluttede fem ugers indsamling, kunne formanden for Kommunistisk Parti i Danmark meddele de mange fremmødte at målet var nået.

Den sidste indsamlingssøndag blev festligholdt i København, hvor indsamlingskontoret modtog de mange gode

resultater fra landets afdelinger, mens den store sal i fagforeningshuset Trekroner var propfyldt med feststemte folk, der nød koncerten med Benny Holst trioen, før derefter at byde ind på den store auktions mange gode tilbud.

Auktionarius Allan Nielsen, der var underholdning i sig selv, fik auktionens over-

skud op i rekordhøjde, med 11.500 kr. Også en tak skal lyde til de gode kammerater fra BJMF, der med en flot middagsret sørgede for, at ingen gik sultne fra sammenkomsten.

Flot slutspurt

Fra alle afdelinger landet over strømmede pengene ind, og

med 189.000 kroner indsamlet i den sidste uge, blev målet ikke alene nået, men overgået med 31.000 kroner.

Søndagens sidste underholdning stod folkesangeren Pelle Voigt for. Ikke noget under, at hans røde nye og gamle arbejdsange fik loftet til at løfte sig, da målet var nået.

Penge til kamp

Kommunistisk Parti i Danmark og bladet *KOMMUNIST* udtrykker en dybfølt tak til

de mange ydere, til partiets medlemmer, bladet abonnenter og venner, til klubber og fagforeninger, der i en svær tid med faldende real-løn og stigende fattigdom har været med til at sikre den stemme, der anklager de ansvarlige for kapitalismens krise, de politikere som vælter dens konsekvenser over på arbejderklassen, og som fremholder socialisme som alternativet til spekulanternes menneskefjendske samfundssystem.

Fra kunst og kongeligt porcelæn til en ægte balalajka på auktionen

– og så stod den på flæskesteg med det hele

Pelle Voigt med røde sange og høj stemning

Den uforlignelige Benny Holst trio gav dagens kulturelle højdepunkt.

Krig om imperialistisk herredømme

Den internationale kommunistiske bevægelse har efter længere tids overvågning af situationen i og omkring Syrien konstateret følgende

Tyrkiets Kommunistiske Parti

På vegne af en række kommunistiske partier

■ Maskeret som "den syriske opposition" har imperialismen kastet sig ud i et blodigt angreb på det syriske folk.

Efter en kort periode med forvirring om begivenhederne i Syrien er tågen nu lettet. Der kan ikke længere herske tvivl om, at den oprørsgruppe, den såkaldte "Frie Syriske Hær", der deltager i en væbnet kamp mod den syriske regering, er sponsoreret af den USA-ledede imperialisme, dens europæiske modstykker EU og dens regionale klienter, herunder Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet. Ikke alene støtter de Den Frie Syriske Hær politisk – de støtter også dens aktivitet økonomisk, træner dens væbnede grupper og leverer våben til disses "hellige" kamp.

Mellemøstskabelonen

Selv om det syriske folk har sine egne grunde til at være imod Assad-regimet, udtrykker det gangværende felttog mod den syriske regering ikke folkets vilje eller krav. Den nuværende konflikt i Syrien lader sig ikke definere ud fra en enkel "folket mod diktatoren"-skabelon.

De seneste regimeændringer i den arabiske verden, først og fremmest den famøse omstyrtelse af den libyske regering, har vist, at imperialisterne har udnyttet denne skabelon til at skaffe sig støtte til imperialistisk

intervention i Mellemøsten. Deres mål er at stable et lignende scenarie på benene i Syrien.

Strategisk plan

Udviklingen i regionen er udtryk for en intensivering af den imperialistiske aggressivitet og en skærpelse af imperialisternes interne konkurrence om at erobre nye markeder i regionen og udnytte dens naturressourcer.

Aggressionen mod Syrien fra USA, NATO, EU og deres allierede tjener netop dette formål, og den har til hensigt at indsætte en regering, der i et og alt vil adlyde imperialisternes befalinger og loyalt tjene deres interesser. Disse imperialistiske kræfter erklærer åbent, at de gennem en regimeændring i Syrien også sigter mod at isolere og svække Iran.

I det lys er det ikke noget tilfælde, at planerne for en militæroffensiv mod Iran er kommet på forhandlingsbordet igen. Eftersom angrebet på Syrien indgår i De Forenede Staters større strategiske plan for Mellemøsten, kan andre internationale aktører ikke undgå at blive involveret i problemet. Rusland nærer tillid til, at regimet i Syrien vil være i stand til at modstå det gangværende angreb, og har derfor stillet sig på Assad-regeringens side.

Penge og våbenstrøm

USA's regering samarbejder tæt med tre andre lande i regionen: Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet. Disse krigs-

magere har ladet penge og våben strømme ind i Syrien og har endda importeret internationale jihad-krigere. De folkegrupper i Syrien, som har andre etniske og religiøse tilhørsforhold, er i denne situation bekymrede både for deres egen fremtid og for Syriens fremtid som verdsligt og multietnisk land.

Flygtningelejre misbruges

Tyrkiet, som har fælles grænse med Syrien, har ikke blot været vært for møder med det mål at etablere en forenet sunni-muslimsk opposition til det syriske regime, men har også placeret sunni-islamistiske militser i sine byer langs grænsen. I de flygtningelejre, der er oprettet inden for Tyrkiets grænser, bor disse militser mellem de civile flygtninge, hvilket er en åbenlys krænkelse af de internationale regler vedrørende flygtningelejre.

Dertil kommer, at CIA og Mossad (Israels efterretningstjeneste) sammen med den tyrkiske efterretningstjeneste træner de syriske militser i særlige militære lejre. Vi understreger,

at spændingen langs den tyrkisk-syriske grænse er særlig farlig, og noterer os, at flertallet af den tyrkiske befolkning er imod intervention i Syrien.

"Revolutionær" reaktion

Under de seneste begivenheder i Mellemøsten er vi vidner til, hvordan imperialisterne og deres mediekoncerner og akademiske talerør bruger betegnelsen "revolutionære" om de pro-imperialistiske kræfter. Dermed håber de at kunne retfærdiggøre de imperialistiske interventioner i Mellemøsten i folkets øjne – det er jo såkaldte "revolutionære" kræfter, der kræver dem.

Som kommunistiske partier og arbejderpartier fordømmer vi enhver imperialistisk intervention i Syrien, hvad enten den sker ved at støtte en gruppe i Syrien i dens kamp mod regimet, eller ved direkte militæraktion. Vi fastholder, at uanset hvilken fremgangsmåde imperialismen har anvendt eller vil anvende i Syrien, er det en krænkelse af det syriske folks ret til selvbestemmelse.

Vi konstaterer, at i den

Køb og læs KOMMUNIST

Abonnement:

1 år 275,- kr.
1/2 år 165,- kr.

imperialistiske propaganda er den såkaldte "revolution" efterhånden blevet kædet uløseligt sammen med intervention. Vi fordømmer dem, der forsvarer imperialistisk intervention og lovpriser pro-imperialistiske kræfter, herunder de islamister, der nu som "revolutionære" kæmper mod det syriske folk.

Bekæmp imperialismen

Med denne udtalelse opfordrer vi som kommunistiske partier og arbejderpartier alle ægte revolutionære og fredselkende kræfter og folkene i regionen til at optrappe kampen mod den imperialistiske aggression i Syrien og mod truslerne mod Iran.